

3DE JAARGANG - EDITIE 1 - MEI 2023

CAMPER- SPROKKELS

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE
VLAAMSE MOBILHOMEREIZIGERS

IN DIT NUMMER

Tapas in Spanje.

Franse straatnamen?
Wie is wie?

Camperen als je niet
veel tijd meer
gegund is: terminaal
en toch op reis.

Mijmeringen...

Jan vertelde dat er een Belgische dame op de camping van Santander is en dat ze helemaal alleen met haar auto op reis is. Ze bouwde haar auto zodanig om, zodat ze erin kan slapen. Dat vind ik fantastisch! We overleggen eventjes en Jan gaat de mevrouw roepen, er is eten genoeg, ze kan gerust mee aanschuiven.

Even later zitten we met drie aan ons tafeltje. De mevrouw heet Lieve en ze is blij met de uitnodiging. Lieve is op haar eentje onderweg helemaal vanuit ons land naar Portugal, waar haar zus woont. We vertellen om beurten wat we onderweg al meegemaakt en/of gezien hebben. Als ik Lieve haar verhaal zo hoor, is ze haar "camino" aan het doen, op haar manier, een unieke variant. Ze is een warme vriendelijke vrouw, het klikt meteen en de maaltijd brengt ons samen, ook onze unieke reisverhalen.

Na de maaltijd wordt de landkaart op tafel gelegd en reisroutes links, rechts, rechtdoor of kronkelend komen allemaal aan bod. We wandelen mee naar haar auto want ik wil wel eens zien hoe de inrichting is. Ongelooflijk handig! Knap gedaan! En gezellig! Ze heeft zelfs een rabarberplant mee als verrassing voor haar zus in Portugal.

Later op de avond na enkele wijntjes teveel, helpen we Lieve nog met het vinden van haar volgende stopplaats. De GPS lijkt het zelf niet meer te weten en geeft het op. Samen vinden we toch de nodige stopplaatsen en Lieve kon gerust gaan slapen.

We nemen afscheid met email-adressen wisselen en een hartelijke knuffel! Als we de volgende ochtend nog aan het ontbijt zitten wordt er op het raam getikt. Het is Lieve die klaar is om te vertrekken. We wuiven haar uit en wensen haar goede reis. Daar rijdt Lieve de camping uit, Lieve en de rabarberplant voor haar zus. Als je daar zelfs aan denkt en een rabarberplant je reisgezel is, dan weet je zo wat een bijzondere lieve Lieve ze is!

M.R.

Sprokkels...

Een tijdje geleden vroegen we op de groep welke apps er nog gebruikt werden, buiten de gewone, alombekende camper-apps. Er kwamen enkele hele goede tips naar voren.

Geïnteresseerd in bloem en plant?

Op zoek naar LPG onderweg?

Welk vogeltje zingt daar zo mooi?

Hebben we morgen een paraplu nodig?

Je mobilhome zelf managen? Bewaar en deel je reizen met je volgers...

Een hongertje...

Geen zin om te koken...

Als de nood hoog is...

Uitpakken met je astrologische kennis?

Supermarkt nodig?

?????????

Staan we waterpas?

Nooit meer twijfelen waar je toen was...

Plan je reis...

Dat wist ik niet, meneer de agent...

We kennen het allemaal...een rustig Frans dorpje, marktje op het dorpsplein, aanlokkelijke terrasjes. Wie heeft er niet op zo'n terrasje een café au lait, een petit café of naargelang het uur een pastis, perroquet of tomaten gedronken?

Dan dwalen je ogen langs de gevels van de huizen en opeens blijf je hangen bij de naam van een straat of plein: Place Jean Jaurès, rue Jean Moulin, chemin René Descartes of Impasse Louis Pasteur.

Wie waren al die mensen die zo belangrijk waren dat ze in tal van Franse steden en dorpen een straat of plein kregen die naar hen werd vernoemd.

Wandel met ons mee door de straten van Frankrijk en kom te weten wie wie was.

Louis Blanc (Madrid, 1811 - Cannes, 1882) – politicus, journalist, schrijver. Een voorvechter van het socialisme, mentor van Jean Jaurès en Georges Clemenceau.

Léon Gambetta (Cahors 1838- Sèvres 1882) – staatsman, wordt beschouwd als één van de stichters van de Derde Franse Republiek. Was het laatste jaar van zijn leven premier van Frankrijk.

Antoine de Saint-Exupéry (Lyon, 1900 – Riou-archipel bij Marseille, 1944) – piloot en schrijver. Zijn boek "Le petit prince" maakte hem wereldberoemd, er werden meer dan 85 miljoen exemplaren van verkocht en wordt beschouwd als één van de beste Franstalige boeken ooit. Op één van de Calanques tegen Marseille staat een gedenksteen aan deze man op de plaats waar hij voor het laatste gezien is, in zijn Lockheed tijdens een oefenvlucht. Hij werd pas in 2004 officieel dood verklaard toen men de wrakstukken van zijn vliegtuig vond.

Alexandre Gustave Eiffel (Dijon, 1832 – Parijs, 1923). Ingenieur en industrieel, vooral bekend van de Eiffeltoren in Parijs. Er zijn nog vele andere bouwwerken en bruggen die van zijn hand zijn: de viaduct de Garabit, de kanaalbrug van Briare, gebouwd in 1896 die tot 2003 de langste kanaalbrug van Europa was, de Scheldebrug in Temse, het binnenwerk van het Vrijheidsbeeld in New York, om er maar enkele op te noemen.

Marcel Pagnol (Aubagne 1895 – Parijs 1974) – schrijver, toneelschrijver en filmregisseur. Bekend van de boeken "La gloire de mon père" en de autobiografie "Le château de ma mère". Regisseur van o.a. "Manon des Sources" en "Topaze" met Fernandel.

Émile Zola (Parijs 1840- Parijs 1902) – Schrijver, wordt beschouwd als één van de grondleggers van het naturalisme. Beviend met de schilders Manet en Cézanne. Auteur van o.a. Germinal, Nana en de open brief "J'accuse" waarin hij partij kiest voor de Joodse kapitein Alfred Dreyfus.

Jean Moulin (Béziers, 1899 - nabij Metz, 1943) - Verzetsheld, staat in Frankrijk symbool voor de Maquis uit de tweede wereldoorlog. Werd doorgemarteld door Klaus Barbie, de slager van Lyon.

Jean Léon Jaurès (Castres 1859 – Parijs 1914) – socialistisch politicus die door toespraken en gesprekken met buitenlandse politici, de eerste wereldoorlog probeerde tegen te houden. Hij werd vermoord door een Frans nationalist op de vooravond van de mobilisaties die tot de eerste wereldoorlog zouden leiden. Zijn moordenaar werd vrijgesproken alhoewel hij zijn misdaad bekend had. Jaurès ijverde voor gratis onderwijs waardoor er tal van scholen in Frankrijk naar hem zijn genoemd. Jacques Brel bezingt hem in "Jaurès".

Louis Lumière (Besançon 1864 – Bandon 1948) – ingenieur en industrieel. Is samen met zijn broer Auguste de uitvinder van de cinematograaf, het eerste projectieapparaat. Zij worden de "vaders van de cinema" genoemd.

Georges Pompidou (Montboudif 1911- Parijs 1974) – Frans politicus, President van Frankrijk van 1969 tot aan zijn dood in 1974. Het Centre Pompidou in Parijs is in zijn opdracht gebouwd.

Louis Pasteur (Dôle 1822-Saint-Cloud 1895) – scheikundige, uitvinder van de pasteurisatietechniek maar ook van het vaccin tegen hondsdolheid.

English spoken...

Deel 3 : Dorset, Wiltshire en Hampshire

We zitten aan de Zuidkust van Engeland voor deze trip. Dorset, met zijn zowat 2.300 zonuren per jaar, krijgt met recht de titel van zonnigste graafschap van Engeland en ook Wiltshire en Hampshire delen mee in de roem als graafschappen met een uitzonderlijk lieflijk landschap en een gastvrije bevolking.

We starten onze trip ditmaal in Winchester, een heel gezellig stadje met een pracht van een kathedraal, waar men het graf van de schrijfster Jane Austen kan bezichtigen. Tot aan de overheersing door Willem de Veroveraar was het de hoofdstad van het toenmalige koninkrijk Wessex waar Alfred de Grote de plak zwaaide. Een goed beeld van die tijd krijg je bij de serie "The last kingdom", nu nog te zien op Netflix.

Maar Winchester heeft ook een trieste geschiedenis binnen zijn stadsmuren. Op 2 september 1685 bracht Dame Alice Lisle haar laatste nacht door in een pub met de naam The Eclipse. Op het plein waar nu het Winchester City Museum is, werd zij onthoofd op verdenking van landverraad. In de vorige Sprokkels kwam de Monmouth revolutie aan bod. Zij zou twee van de opstandelingen onderdak verleend hebben tijdens hun vlucht na de slag van Sedgewood.

Winchester Cathedral

Dame Lisle was 71. Tijdens haar proces gaf ze toe dat ze de mannen enkel had binnen genomen uit naastenliefde en dat er geen sprake was van enig politiek motief. Maar de rechter Jeffreys, een man met een kwalijke reputatie, kende geen genade en veroordeelde haar tot de doodstraf. Had het aan hem gelegen, de ongelukkige dame zou aan een koord met paard door de stad worden getrokken en op de brandstapel verbrand worden.

Koning James II, de overwinnaar van de Monmouth revolutie, liet dit omzetten naar onthoofding. Hij vreesde een opstand onder de bevolking, gezien Dame Alice nogal graag gezien was. Zo geschiedde het...

Nadat de beul zijn bloedige taak had vervuld, werd haar lichaam overgebracht naar het kerkhof van Ellingham, gevolgd door honderden mannen en vrouwen uit eerbied voor haar.

Alfred de Grote te Winchester

Het personeel van de Eclipse Inn schrikt al niet meer op als ze haar verschijning opmerken in één van de donkere hoekjes van de pub. Ze is gekleed in het grijze kledingstuk dat ze droeg op de dag van haar executie en wordt beschouwd als de oudste en meest gedistingeerde gast van The Eclipse, ze geeft de pub een uitstraling van tijdloosheid. Vlakbij de pub is er een gedenksteen ter ere van deze voorname dame op de plek waar ze haar vreselijke einde moest ondergaan.

Boontje komt altijd om zijn loontje. Toen Koning James II zijn hoogtijdagen voorbij waren en ook hij moest vluchten, werd rechter Jeffreys gevangengenomen en opgesloten in de Tower van London waar hij amper 4 jaar na Dame Lisle stierf in helse pijnen aan een nierinfectie.

We zetten koers naar de kust waar we in de buurt van Southampton de ruïnes van Netley Abbey bezoeken. Hier zou al eeuwen een monnik rondzwerfen die de ruïnes bewaakt tegen vandalisme. In het begin van de 18de eeuw werd het hele domein verkocht aan een zekere Walter Taylor die de resten van de abdij met de grond wou gelijkmaken en de stenen wou gebruiken voor andere bouwwerken. Aan de vooravond van de start van de werken, verscheen de monnik voor hem en voorspelde hem de verschrikkelijkste dingen indien hij zijn werk zou uitvoeren. Taylor had er geen oren naar en toen hij 's morgens met de afbraak begon, viel er een groot stenen blok op zijn hoofd die hem onmiddellijk doodde. Sindsdien kan de monnik elke nacht weer zijn gang gaan en spoken door de ruïnes van zijn abdij.

We zijn ondertussen aan de kust en rijden richting Weymouth. Niets houdt ons natuurlijk tegen te stoppen in Lymington om daar de ferry te nemen naar Yarmouth op het eiland Wight, wat vermeld staat op Google maps, als "area of outstanding natural beauty". Er zijn tal van camperplaatsen en campings op het eiland, waar in 1970 Jimi Hendrix optrad voor een publiek van 600.000 man, dus zes keer de bevolking van het eiland toen.

Net voor Swanage, vinden we Corfe Castle.

Er hangt een mysterie rond de gehele ruïne. Soms is er een flikkerend licht te zien tussen wat er nog over is van de toren en als men goed luistert, kan men het gehuil horen van een kind. Maar de kers op de taart is de "headless white lady". Menig bezoeker bibbert van angst als hij het ongeluk heeft haar te ontmoeten, pas als zij zich omdraait en in het niets verdwijnt, kan men weer rustig ademen.

Na Corfe Castle gaan we richting Bovington. We kunnen er de cottage gaan bezoeken van één van de meest tot de verbeelding sprekende figuren uit de Britse geschiedenis Thomas Edward Lawrence, maar wij kennen hem beter als Lawrence of Arabia. Hij kocht het huisje in 1925 en liet het grondig renoveren. Toen hij in 1935 de Royal Air Force verliet, vestigde hij zich ver van alle drukte in de cottage. Hij was er zeer gelukkig wat blijkt uit een schrijven naar zijn goede vriendin Nancy Astor. "Het is hier een echt paradijs, niets kan me hier weghalen. Ik wil hier voor altijd blijven." Echter, luttele dagen na dit schrijven, vond deze held de dood toen hij door de omgeving reed met zijn Brough Superior motor. Hij kwam ten val nadat hij twee jongetjes wou ontwijken die zijn pad kruisten.

Tot op de dag van vandaag kan je soms in de buurt van de cottage, het zalige motorgeluid horen van een Brough Superior of kan je een glimp van hem opvangen als hij in de tuin van de cottage rondloopt, gekleed als Arabier, zoals we hem ons het best herinneren.

Eigenlijk zouden we weer landinwaarts moeten, maar laat ons een kleine omweg maken naar het schiereiland Portland Isle, en probeer zeker nu en dan eens door te steken naar de kust, want je rijdt hier langs een deel van de Jurassic Coast, sinds 2011 door Unesco uitgeroepen tot werelderfgoed. We bereiken het schiereiland, na het drukke Weymouth te hebben doorgestoken, via de strandweg aan Chesil Beach, bekend geworden door het gelijknamige boek van Ian McEwan en de verfilming ervan.

We rijden zeker even door tot het uiterste punt van het eiland om de rotsachtige kust met zijn vuurtoren te bewonderen en te stappen tot Pulpit Rock, een grillige rotsformatie die boven de zee uitsteekt. Merkwaardig genoeg deelt deze rots zijn naam met zijn Noorse tegenhanger, Preikestolen.

Het schiereiland telt tal van viswinkels en –restaurants, om even de lokale fish and chips te gaan proeven. Jammer genoeg is het aantal camperplaatsen waar men de nacht mag doorbrengen drastisch verminderd. Waar men vroeger mocht overnachten aan de voet van de vuurtoren is dit nu verboden. We keren terug naar het vasteland en kiezen voor de weg naar Salisbury.

We schrijven 1924. Op een avond rijdt de heer R.C. Clay, verantwoordelijke bij de opgravingen naar resten van het Bronzen Tijdperk in de buurt van Christchurch, via de A3081 terug naar huis. Ergens tussen het dorpje Sixpenny Handley en Cranmore, ter hoogte van een stuk weiland dat gekend staat als Bottlebrush Down, bemerkt hij opeens naast zich een ruiter.

Hij draagt een lange cape die achter hem aan wappert, zijn benen zijn bloot en boven zijn hoofd zwaait hij met een vervaarlijk zwaard. Even later verdwijnt hij in de avondnevel die boven Bottlebrush Down hangt.

Mr. Clay kan zijn ogen niet geloven. In de dagen en weken die volgen rijdt hij regelmatig langs deze weg in het donker en als hij alles heeft uitgesloten zoals optische illusie, lichtschakeringen en alle andere wetenschappelijke verklaringen, kan hij maar tot één vaststelling komen: dit is een verschijning. Knarsetandend moest hij toegeven dat hij telkens weer de “Bottlebrush Down Spectral Horseman” had ontmoet. Hij en zovele anderen, herders die bij avond hun kudde gaan halen, fietsers die bij valavond nog een tochtje doen, wandelaars bij een avondwandeling, allemaal hebben ze de man op het paard gezien, die kan bogen op de titel van het oudste spook van Engeland.

Wie hij was, weet niemand. Mr. Clay, als archeoloog, kon vaststellen door zijn expertise op dat vlak dat de verschijning moet teruggaan tot het late Bronzen Tijdperk. Het is zo dat er in de buurt graven zijn gevonden die 2000 tot 3000 jaar oud zijn. Deze plek ligt ook langs een oude Romeinse weg die Salisbury en Badbury verbond. Rijd je daar en komt er opeens een ruiter naast de camper rijden? Laat het ons weten, enne... vergeet geen foto te nemen, een selfie misschien?

Even verder rijden we Salisbury binnen. In de kathedraal, die met zijn torenspits van 123 meter de hoogste van het Verenigd Koninkrijk is, wordt één van de nog vier resterende originelen van de Magna Carta bewaard.

In Salisbury gaan we op zoek naar de pub met de onwaarschijnlijke naam "The Haunch of Venison". Het klinkt in het Engels zoveel beter, want in Vlaanderen een café openen met de naam "De heup van het hert" zou niet echt op veel succes kunnen rekenen.

Maar dit café boogt op enkele merkwaardigheden. Het personeel spreekt van verplaatste borden eens ze hun rug hebben gedraaid. Dit zou het werk zijn van een dame met een schitterende witte sjaal. Als je er overnacht, is de kans groot dat je tussen halftwaalf en middernacht stappen op de trap hoort, terwijl er helemaal niemand naar boven komt. Het hek was van de dam toen er bij renovatie in een verborgen nis een hand werd gevonden die nog een speelkaart vasthield.

We verlaten Salisbury met een vrolijke noot, mag wel na dit spookverhaal. Het is de geboortestad van Michael Crawford, de acteur die gestalte gaf en hoe, aan Frank Spencer, de sullige, niet al te slimme jongeman uit de serie "Some mother do 'ave em" bij ons beter bekend als "Moeders slimste".

Vlakbij ligt Stonehenge, ook al voer voor verschillende speculaties op gebied van het occulte.

Voor we het graafschap Wiltshire binnenrijden maken we nog een kleine omweg langs de steen van Rufus in Minstead. We rijden hier weer eventjes Hampshire binnen.

"Rufus" was de bijnaam van William II, jawel, de zoon van William I, die wij beter kennen als Willem de Veroveraar. Zijn bijnaam dankt hij aan zijn rode haar en dito huid. Hij was een gehate koning, zijn regering werd gekenmerkt door opstanden, door zijn hoge belastingseisen. Op 2 augustus 1100 was hij in het bos, dat de naam New Forest meekreeg, met een aantal van zijn getrouwen op jacht. Toen de groep uiteenviel rond zeven uur 's avonds, bleef de koning samen met één van zijn trouwste vrienden, Sir Walter Tyrrel. Toen de anderen terugkwamen, vonden ze hun koning dood, een pijl stak uit zijn borst. Sir Walter beweerde dat het een ongeluk was. Zijn pijl was door het schampen aan een boom van richting veranderd en in de borst van de koning terechtgekomen. Sir Walter wachtte niet of zijn verhaal geloofd werd en nam de vlucht. Onderweg in een vijver bij Castle Malwood waste hij het bloed van zijn handen. Sindsdien kleurt het water in de vijver knalrood elke 2de augustus.

De andere getrouwen van de koning waren ineens niet meer zo trouw en sloegen ook op de vlucht. Het was Purkis, een arme houtskoolmaker, die het lichaam van de koning vond, het op zijn kar bond en het zo naar Winchester bracht, een bloedspoor achterlatend doorheen het bos.

De koning komt elk jaar terug en legt de weg af van de plaats van zijn "ongeval", waar een gedenkteken staat, tot het einde van het bos.

Was het een ongeval of was het pure moord? Niemand zal het zeggen, maar een feit is dat het een einde maakte aan de dertienjarige regering van de tirannieke "Red King".

We rijden het graafschap Wiltshire binnen. Net voorbij Chippenham, in Castle Coombe vinden we Parsonage Wood. Het is een prachtig bos, waar in de zomer de vogeltjes je verrassen met vrolijke liedjes, vergezeld van het geluid van het kabbelende water van het stroompje de Bybrook. Je voelt je ver weg van de moderne wereld en komt tot rust in het groen van de natuur. Maar... in de winter echter, zijn het enkel de extreem moedigen die zich in het bos wagen.

Men hoort er stemmen die zachtjes beginnen praten, maar alsmaar luider en luider worden, vergezeld van het kreunen van iemand die duidelijk pijn lijdt om te stoppen met een schreeuw die door merg en been gaat. Niemand weet waar dit fenomeen vandaan komt, maar een feit is dat iemand die het ooit heeft gehoord, geen tweede keer meer het bos ingaat.

In Avebury vindt men Avebury Circle, Europa's oudste stenen cirkel of beter gezegd cirkels. Ze dateren van 4000 tot 2400 v. C.

In de 14de eeuw, waarschijnlijk in opdracht van de kerk, werden de stenen begraven, wat de toorn van de geesten die er huisden opwekte. Er is zeker één dodelijk "ongeluk" bekend door deze actie.

Toen in 1938 de stenen weer werden opgegraven vond men verschillende artefacten daterend uit de 14de eeuw maar ook een menselijke schedel, met verder de resten van het geraamte. Aan de werktuigen die bij deze griezelige vondst gevonden waren, maakte men op dat het hier om een kapper ging. Zo kreeg deze steen de naam "Barber Stone".

In de 18de en 19de eeuw hakte men de stenen in stukken om te gebruiken bij de bouw van huizen, maar dat was zonder de geesten die er huisden gerekend. Er zijn verschillende ongevallen gekend waarvoor geen verklaring is: stenen die zomaar omvallen, bliksem die inslaat op de stenen en ze zo verbrijzelt dat ze niets meer waard zijn als bouw materiaal.

We beëindigen onze tocht in Littlecote, waar we het Littlecote House Hotel vinden. Het is nu een luxehotel, maar in 1575 was het een landhuis waar een zekere Will Darrell woonde.

In het dorp Littlecote woonde de vroedvrouw, Mrs. Barnes, die op een avond haar deur opende voor een man die haar vroeg om te komen helpen bij een bevalling. Toen zij instemde, werd zij geblinddoekt en meegenomen. Even later bevond zij zich in een grote kamer in een landhuis. In het bed lag een vrouw duidelijk in barensnood. Professioneel als zij was, hielp de vrouw de baby ter wereld komen, gadeslagen door de man die haar was komen halen. Nog voor de baby zijn eerste kreet op deze wereld kon slaken werd het vastgegrepen door de man en in het brandende haardvuur gegooid. Mrs. Barnes, vooruitziend zoals ze was, scheurde een stuk stof uit de gordijnen die om het kraambed hingen. Even later werd zij weer thuisgebracht.

Het was pas op haar sterfbed dat de vroedvrouw het relaas vertelde van deze avond, zodat er toch nog gerechtigheid zou geschieden voor het arme kindje.

De hoofdverdachte was natuurlijk Will Darell, die om zijn amoureuze escapades de bijnaam Wild Will had gekregen. Het stukje stof dat Mrs. Barnes al die jaren had bewaard diende als bewijs, want inderdaad het gat in het gordijn was nog altijd aanwezig.

Wild Will werd vrijgesproken, waarschijnlijk door omkoperij van de rechter. Echter, lang heeft hij van zijn vrijheid niet kunnen genieten. Op een avond toen hij huiswaarts keerde, schrok zijn paard van een verschijning, de geest van de vermoorde baby. Will werd van zijn paard gegooid en brak zijn nek. De poort waar dit gebeurde heet nu nog "Darrell's stile" en zijn geest wordt er nog regelmatig waargenomen.

Wie de kraamvrouw was, weet niemand. Er zijn alleen maar gissingen, gezien het amoureuze leven van Wild Will. Een feit is dat ze nog altijd rondspookt in Littlecote House met haar dode baby in haar armen.

Bron : Haunted Britain and Ireland - Richard Jones

Foto's : privé en www.pexels.com

Voorlopig eindigt hier de reeks over spoken in Groot-Brittannië. In een latere jaargang pikken we weer de draad op met Wales en Schotland.

In de volgende Sprokkels starten we een nieuwe reeks : "Camperen langs de slagvelden van de Grote Oorlog in België en Frankrijk".

Spanje en tapas...horen bij elkaar.

Niets zo gezellig om, wandelend in de kleine straatjes en steegjes van Spaanse dorpjes, even pauze te nemen en een hapje te eten. Geen volledige menu, nee, gewoon enkele lekkere hapjes vergezeld van een glas wijn of een sangria.

Eerst een beetje geschiedenis...

We weten al lang dat het woord "tapas" zou afgeleid zijn van een schaalpje of sneetje brood, een "tapada of deksel" op het glas om vliegen en ander ongedierte van je wijntje of sherry weg te houden, maar waar is de gewoonte ontstaan?

Men is het, over het ontstaan van de tapas er niet altijd eens. Het is echter wel een feit dat het een eeuwenoude gewoonte is van de modale Spanjaard, om rond het middaguur niet lang voor de onoverkomelijke siësta, af te zakken naar het plaatselijke café om daar enkele hapjes te nuttigen. Zelfs Keizer Karel, geboren in ons fiere Gent, zou een vinger in de pap hebben gehad, alhoewel pap hier een beetje een ongelukkige woordkeuze is.

Margaretha van Parma, de buitenechtelijke dochter van de keizer, was landvoogdes van de Nederlanden en Karel wilde koste wat kost op de hoogte blijven van wat reilde en zeilde daar in het verre Noorden terwijl hij in Spanje verbleef. Daarom werden er elke dag opnieuw ruiters met berichten op en af gestuurd. Onderweg hadden die brave lieden wel eens dorst en het viel soms voor dat de ruiters ladderzat op hun paard zaten. Dat kon niet, vond de Keizer en hij beval dat er voortaan bij alcohol iets eetbaars moest geserveerd worden, zodat de liederlijke drank een beetje verdund werd.

Een ander verhaal zou zijn dat Koning Alfonso XIII ziek was en dat zijn dokter hem had aangeraden gedurende de dag kleine hapjes te eten met een glas wijn. De koning voelde zich daar zo goed bij dat hij het liet invoeren in het hele land.

Hoe dan ook, de tapas hebben al lang de strijd gewonnen van zijn mediterrane concurrenten zoals de Provençaalse allicoque, de Italiaanse bruschetta, de Portugese petiscos en de Griekse mezze. Tijdens de feestdagen bieden onze eigen traiteurs allerlei tapasbuffetten aan, maar tapas is zoveel meer dan een sneetje jamòn of chorizo, een driehoekje manchego, vergezeld van enkele olijven.

Als men bij tapas gaan eten, even buiten de lijntjes wil kleuren, moet men de drukke toeristische centra verlaten en zich in de kleine dorpjes samen met de gewone Spanjaard aan de echte tapas wagen die, klaargemaakt door de moeder des huizes, op en af worden geëtaled op de toog.

Huisgemarineerde rauwe sardines, ansjovis in lookmarinade, gestoofde varkensneus in een pikante olie, kippenlevertjes met sherrysaus, varkenshaasje gestoofd in een tomatensaus (met het onvermijdelijke stukje brood erbij om de saus op te likken), albondigas van het huis (elk huis heeft zijn eigen recept), stukjes chorizo fresco gebakken met pimenton del padron.

De tapas in Spanje verschillen ook van streek tot streek. De zo-even genoemde pimenton del padron zijn typisch voor het noorden in de provincies Galicië, Asturië, Cantabrië en Baskenland, waar tapas geen tapas heten, maar pinxtos, naar het prikkertje waarmee alle gerechtjes bij elkaar worden gehouden. Er zijn gelegenheden waar men de prikkertjes in een schaalje moet bijhouden om achteraf de rekening te kunnen maken.

Gevogelte en vooral kip wordt ook veel als ingrediënt gebruikt. In handklare stukjes gekapt - soms lijkt het wel of er iemand met een bijl als een gek de kip in stukken heeft gehakt - bestrooid met pimenton de la vera en knapperig gebakken. Als ze daar ook nog een schaalje patatas bravas con très salsas - met drie sauzen - bij serveren, ben je even bezig en is de term "een rappe hap" ver te zoeken.

Aan de kusten vormen vis, schaal- en schelpdieren de hoofdton van het aanbod. Een spiesje met gamba's overgoten met pikante olie of een dipsaus op basis van chilipepers, gebakken Sint-Jacobsnoten met een glaasje home-made gazpacho, of een gratin van mosselen en venusschelpen.

Het aanbod is immens groot en telkens weer opnieuw proeft men nieuwe en andere dingen. En dan zijn er natuurlijk ook de gepassioneerde hobbykoks onder ons, die na een reis in Spanje zoveel kennis hebben meegebracht dat ze dit thuis ook willen uitproberen.

De vrienden worden uitgenodigd en onder het tonen van de foto's en het vertellen van de verhalen wordt er geproefd en gesmuld.

Op de volgende bladzijden staan er enkele recepten die zo'n avond heel geslaagd maken.

De recepten...

Chorizo fresco...

Je kan om dit ingrediënt van de Spaanse keuken niet heen. Spanje zonder chorizo is als de Provence zonder merguez. Er zijn wel enkele raakpunten tussen beide worstsoorten, maar vooral, ze zijn beiden pikant.

Om de beginnen is de chorizo fresco, het chorizo-gehakt dus, makkelijk zelf te maken. De verwerking ervan is eindeloos:

- je kan er balletjes van draaien, bakken in de olijfolie en serveren op een sneetje lookbrood of op een prikkertje met een dipsaus (zie verder) erbij.
- je kan er worstjes van rollen, bakken en samen met gestoofde pepers van verschillende kleuren, in een klein broodje serveren als een soort hot-dog
- je kan de balletjes stoven in een tomatensausje, al dan niet pikant, of in een ratatouille van lekkere zuiderse groentjes zoals courgette, aubergine en pepers.
- je kan er kleine pepertjes, zoete puntpaprika of trostomaatjes mee vullen en afbakken in de oven.

Voor 1 kg chorizogehakt :

1 kg zuiver varkensgehakt (zie kader)

18 gr. zout (enkel als je zelf maalt)

1 eetlepel gemalen komijn

1 theelepel venkelzaadjes geplet in een vijzel

40 gr. gerookt paprikapoeder, Pimenton de la Vera*

2 eetlepels gedroogde fijn gemalen oregano

3 uitgeperste teentjes knoflook

1 theelepel witte wijnazijn

2 verse laurierblaadjes

Wie natuurlijk beschikt over een vleesmolen, kan dit gehakt zelf draaien. Reken op een verdeling van 75% mager en 25% vet. Hoe grover je het vlees maalt, hoe dichter dit komt bij de echte chorizo fresco. Beschik je daarbij nog over een worstenhulpstuk en snaren, dan zit je helemaal goed en kan je experimenteren met drogen om je eigen droge chorizo te maken voor bv. op de pizza. Wacht in dit geval tot 's anderendaags om de worsten te vullen.

Snij de laurierblaadjes in kleine stukjes, even opkoken in een heel klein beetje water en laat even afkoelen. Zeven na een 5-tal minuten.

Meng de rest van de ingrediënten met het gehakt en voeg als laatste 1 eetlepel van het laurierwater toe.

Zet fris weg en laat het zeker een nacht rusten, zodat de gerookte paprika goed in het vlees kan trekken en zijn typische smaak kan afgeven.

*40 gram pimenton lijkt veel. Inderdaad, met de "picante" versie" bekom je met deze hoeveelheid echt wel pikant gehakt. Wil je testen hoe pikant, doe eerst de helft van de paprikapoeder, draai een balletje en bak het in een beetje olijfolie. Daarna kan je het poeder naar smaak verder toevoegen. Hou er rekening mee dat de smaak verzacht na een nachtje rusten.

Nog meer recepten...

Eén van onze leden van het eerste uur en de auteur van de mijmeringen stuurde ons een recept door waar het chorizo-gehakt zich perfect voor leent. Ze bezorgde ons ook nog enkele andere recepten.

Gevulde inktvis met gehakt en tomatensaus van Saturnina uit Salamanca

8 babyinktvisjes, 1/2 kg gehakt half chorizogehakt en half ronds, fijngehakte peterselie, tijm en andere verse tuinkruiden, 1 el broodkruim, 1 ei, pezo, 1/2 kg gepelde rijpe tomaten, ui in ringen gesneden, olijfolie.

Laat het skelet uit de inktvis halen. Als je diepvries inktvisjes koopt, ben je al zeker dat ze niet taai zijn. Je kan verse inktvisjes ook marineren in citroensap, daarvan worden ze ook mals.

Meng het half/half gehakt met ei, pezo en de fijngehakte peterselie, zeer fijngesneden ui, tijm en indien gewenst ook broodkruim.*

Vul de inktvisjes vanaf van boven met kleine lepel.

Maak de tomatensaus met olijfolie, ui stoven, gepelde tomaten, veel verse kruiden naar wens.

Schik de gevulde inktvisjes bij in de pan met tomatensaus en laat een half uurtje stoven. Kan ook perfect in een vuurvaste schotel, giet de tomatensaus erover, en laat een half uur op 200° bakken in de oven.

Bij het opdienen veel peterselie en/of verse tuinkruiden naar wens.

*Er kan variatie in dit gerecht worden gebracht door ook nog fijngehakte ansjovis door het gehakt te mengen.

Mini-champignons met chili

1 bakje mini-champignons, 1 vers chili-pepertje, 2 à 3 teentjes look, 1 kluit goede boter, 1 scheut olijfolie, 1 citroen, een handvol peterselie

Hak het chili-pepertje met de look ultrafijn, bv. met een hakmolentje.

Reinig de champignons maar snij ze niet.

Laat de boter smelten in de olijfolie. Voeg de champignons toe, peper van de molen en een beetje zout en laat even stoven. Voeg het chili-look mengsel toe en laat meestoven. Dit hoeft niet lang te zijn. Er mag nog wat bite zitten in de paddenstoelen.

Net voor je ze opdiend, pers je een halve citroen uit over het geheel, zonder om te roeren, en bestrooi het geheel met peterselie.

Serveer er zeker stukjes brood bij om in de heerlijk pikante saus te dopen.

Zarzuela op de wijze van Suzanna Portillo in Salamanca

2 of 3 vaste vissoorten* zoals kabeljauwstaart, zeepaling,... mosselen, scampi's, inktvisringen, glas witte wijn, scheut sherry, een handvol kersentomaatjes, blikje tomatenpuree, olijfolie, 2 rode uien, 2 teentjes look, een volle tas fijngehakte bladpeterselie, 8 draadjes saffraan, 2 blaren laurier, 2dl visbouillon, pezo.

* géén zalm

In olijfolie, ui, look, pezo, helft peterselie en tomaatjes even stoven en de stukken vis erin aanbakken ook de scampi's, nog niet helemaal laten garen.

Apart mosselen laten opkomen in flinke scheut sherry, laurier en halfweg de 2dl visbouillon erbij gieten.

Vis uit de pan halen en kookvocht vd mosselen, witte wijn, en tomatenpuree, laurier, saffraan erbij voegen en half uurtje op heel zacht vuur laten pruttelen.

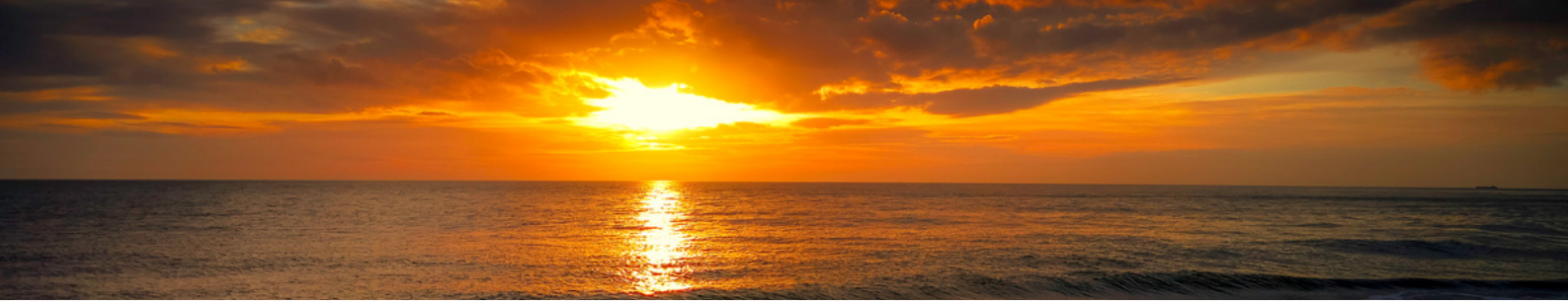
Vis en mosselen erbij voegen en 5 min. laten pruttelen. Rest van peterselie erover strooien en opdienen met brood.

Spaans sausje om te dippen

1 rode ui, 1/2 bos peterselie, 1/2 bakje bieslook, 2 el straffe mosterd, 9 el tomatenketchup, 2el olijfolie, peper en zout

Alles heel fijn mixen, best in keukenrobot, en klaar! Je kan er een paar druppels tabasco bijdoen, voor een pikante versie.

Reizen met de camper als je niet veel tijd meer is gegund.

Niemand heeft het eeuwig leven en we verblijven hier ook maar één keer. Als men te horen krijgt, dat al de medische mogelijkheden om je nog in leven te houden uitgeput zijn, lijkt het einde ineens dichtbij en onvermijdelijk.

Laura en haar man, Jp*, reizen rond met de camper in de wetenschap dat het einde langzaam dichterbij komt.

Dit is hun verhaal...

“Jp vecht sinds oktober 2017 tegen longkanker. Ze hadden eerst een tumor ontdekt die onmiddellijk operatief werd verwijderd. Daarna was alles goed tot ze in oktober 2019, een wit stipje ontdekten. Oorspronkelijk dacht men aan het littekenweefsel van de operatie. Pas in maart 2020, wat wij erg laat vonden, werd een scan gepland. Maar in maart kregen we telefoon dat door de corona alles was uitgesteld, dus duurde het tot juni 2020 eer er een scan werd genomen, die voor slecht nieuws zorgde: volledige uitzaaiingen over de longen.

Er werd onmiddellijk immunotherapie samen met chemo opgestart en het sloeg positief aan. Na ongeveer één jaar kregen we positief nieuws dat alles bijna van uitzaaiingen weg was, dankzij de immunotherapie. Het was toen juni 2021. Dit was gewoon een wonder voor ons en we waren zo blij dat we besloten om een camper te kopen, en te genieten. In oktober 2021 kochten we dan de camper en vertrokken voor de eerste keer in november 2021 naar Portugal voor 3 weken, want Jp kreeg nog immunotherapie. Dus we kwamen dan toch liefst naar huis.

Maar in januari 2022 kregen we na scan terug slecht nieuws dat het was uitgezaaid in de bijniieren. Dus terug onmiddellijk chemo want immunotherapie hielp niet meer voor de bijniieren. Jp krijgt om de 3 weken chemo en om de drie maanden moet hij op controle via scan.”

Bij iedereen die in zijn leven met kanker te maken krijgt, komt de diagnose aan als een mokerslag, maar als je ook nog te horen krijgt dat er geen genezing meer mogelijk is, is de mokerslag honderden keren zwaarder. Hoe was jullie reactie?

Toen we het slechte nieuws hoorden in 2017 was het eerst ongeloof, we keken naar elkaar en konden niet direct iets zeggen. Ik ben buiten gelopen en heb zo hard geweend, ik wilde niet dat hij dit zag. Maar terug binnen was het

Jp die mij troostte. Hij zei: “je gelooft dit toch zeker niet, die vergissen zich toch wel.” Hij is een humorist en probeert met zijn zelf geïmproviseerde grapjes mij en iedereen aan het lachen te maken en het lukt hem tot nu zelfs heel goed. Wat een prachtige gave heeft hij toch, zelfs de oncoloog ziet hem graag binnen komen. Hij zegt ook: “Ik kan jou ook verliezen vandaag of morgen, niemand heeft ons eeuwig leven beloofd, dus maken we het beste ervan”.

Beslisten jullie onmiddellijk om te blijven reizen zolang het nog kon, of is daar even tijd over gegaan?

We hebben er zeker wel over nagedacht wat we zouden doen. We hebben ook met de oncoloog gesproken en die zei meteen om gewoon te vertrekken, te genieten en niet teveel te plannen. Jp moest wel om de 3 weken chemo, daar konden we niet omheen. Wij kregen een telefoonnummer van de oncologische coach die we te allen tijde konden bereiken. Dat was voor ons ook een geruststelling. We kregen zelfs het privénummer van de oncoloog.

Waar zijn jullie sinds het nieuws al naartoe getrokken?

In november 2021 trokken we voor drie weken door Portugal en Spanje. April 2022 brachten we door in Italië en Oostenrijk, en de zomer van dat jaar besloten we ons eigen land en onze noorderburen te bezoeken. We genoten heel veel van de 7 weken in Spanje die we daar in het najaar van 2022 hebben doorgebracht.

Hoe plannen jullie behandelingen tussendoor in?

Begin november 2022 zijn we vertrokken naar Spanje. Op 20 november is Jp met het vliegtuig van Alicante naar België gevlogen voor de chemo, om dan donderdag terug te komen naar mij. Ik verbleef dan op de camping in El Campello. Eerst had ik er mijn twijfels over, want wie weet wordt hij ziek en in dat vliegtuig met al die mensen die hem konden besmetten. Ja, je mag niet teveel nadenken. Je kan overal ziek worden natuurlijk. Ik was gewoon niet graag alleen die 4 dagen. Hij is dan zondag vertrokken en donderdag was hij al terug in Spanje. Alles is goed verlopen. Hij had dan ook thuis goed gerust.

Is het reizen niet te vermoeiend? Plannen jullie veel rustpauzes in?

De chemo kan Jp toch redelijk goed verdragen, hij heeft niet echt veel bijwerkingen, enkel wat moe. Hij heeft wel spierreuma gekregen (polymyalgia), dit is een bijwerking van de immunotherapie die hij samen met de chemo kreeg. Maar daar neemt hij dan medicatie voor die toch wel tegen de ergste pijn helpen. Dat is ook belangrijk dat niet iedereen dezelfde bijwerkingen krijgt, de ene persoon kan het goed verdragen en de andere niet.

Hoe zijn jullie voorbereid, mocht er onderweg iets gebeuren dat onmiddellijke verzorging vereist? Of zelfs hospitalisatie?

Wij hebben bij het ziekenfonds inlichtingen ingewonnen ingeval er iets zou gebeuren met Jp, zoals bijvoorbeeld een ziekenhuisopname. Wij hebben het Europees blauwe kaartje en moeten Mutas op de hoogte brengen. De oncoloog raadde ons ook aan ons mondkapje best aan te doen als we onder veel volk kwamen. Ook eventuele koorts in het oog houden en medicatie werd voorzien moest het zijn dat hij antibiotica zou nodig hebben. Wij hadden ook afgesproken tussen ons en vrienden als het moest zijn dat Jp niet meer kon of ziek werd dat ik naar huis zou rijden, indien mogelijk, en vrienden zouden ons dan tegemoet komen om ons te helpen.

Hoe gaat jullie omgeving, familie en vrienden, om met het feit dat jullie, de tijd die nog rest en zolang het nog mogelijk is, al reizend willen doorbrengen?

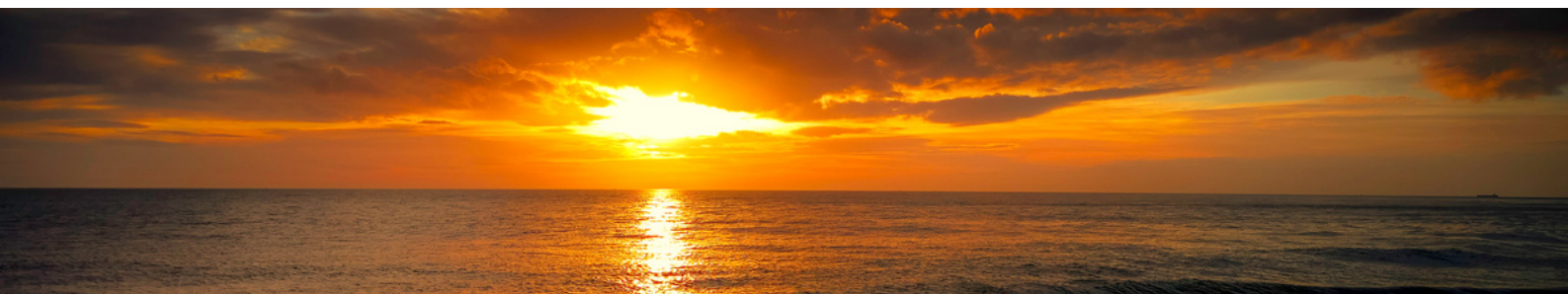
Deze zijn allemaal enthousiast.

Als camperaar weten we allemaal dat de ruimte binnenin de camper beperkt is en dat je letterlijk en figuurlijk op elkaars lip zit, waardoor een slechte dag meer "zichtbaar en voelbaar" is. Brengt dit jullie er toe meer met elkaar te praten over alles wat jullie nu overkomt?

Wij hebben ook geen irritatie omdat we meestal mooi weer hebben en altijd buiten leven als we met de camper weg zijn. Ook niet als we slecht weer hebben. En iedereen heeft wel eens een slecht dagje, maar nooit dat onze relatie er zou onder lijden.

Zijn er, ondanks alles, nog concrete toekomstplannen?

Wij blijven in 2023 tot oktober in België. Mijn dochter heeft spijtig genoeg ook borstkanker en heeft pas een operatie achter de rug, haar borst moest geamputeerd worden. Daarom blijven we nu ook wel in België. Daarna zien we wel.

Hoe gaat het ondertussen?

Een jaar geleden zei onze huisdokter dat hij nog maar 1,5 jaar zou leven. Dat is nu al een jaar geleden. Dat had hij ons nooit mogen zeggen. Ondertussen is hij stabiel. Hopelijk blijft het zo en is de huisdokter mis. En ja, als hij morgen griep krijgt met daarop een bacteriële infectie die tot longontsteking kan leiden, zou het fataal kunnen aflopen, ook omdat hij een sterk verminderde weerstand heeft. Maar dat is voor iedereen nu gevaarlijk. Het belangrijkste is dat hij nu stabiel is. Wij gaan het natuurlijk ook niet zoeken en blijven onder ons veel thuis. Wij weten dat hij niet meer geneest, en dat hij altijd chemo zal moeten krijgen, maar zijn blij dat het nu stabiel is.

Hebben jullie een boodschap voor mensen in jullie situatie?

De boodschap die we willen meegeven, maak mooie herinneringen, blij positief, wees lief voor elkaar en geniet van alles rondom je en zeker van elkaar.

Op het moment van verschijnen van deze Sprokkels liet Laura ons weten dat het naar alle omstandigheden heel goed gaat met Jp. Zijn toestand is zelfs in die mate stabiel dat ze plannen hebben om de winter 2023/2024 in het zonnige Spanje door te brengen.
Wij wensen hen veel geluk.

Bea* verloor haar man Daniël de voorbije herfst aan ALK+ longkanker. Ook zij reisden nog rond met de camper in de laatste fase van zijn leven. Daniël had een voorliefde voor Italië en daar hebben ze rondgereisd gedurende 5 jaar.

We laten Bea aan het woord:

De ontdekking voor Daniël was de Amalfikust. We vonden een camping net buiten Salerno, zonder luxe en zelfs aan een drukke straat maar je kon met de camper vlak bij zee staan. De uitbaters werden door de jaren heen goede kennissen. We konden fietstochten maken naar Salerno en zijn het eerste jaar een halve dag met de boot naar Amalfi geweest en vandaar met de bus naar Ravello, een ander jaar bezochten we Paestum, huurden een auto en boekten een hotel om Sorrento te bezoeken, namen daar de hop op/hop off en zagen zo weer binnen de beperkingen het ganse schiereiland, heerlijke momenten. Het laatste jaar dat we konden gaan was in 2021, nog volop corona en Daniël mocht dat absoluut niet oprapen. Ze zijn dan zelfs voor ons boodschappen gaan doen. Het was dan twee weken enkel strand, zee en fietsen in de omgeving.

Dat jaar hebben we ook Agricamper ontdekt en zijn zo op een paar mooie plaatsen terecht gekomen. Op de terugweg hebben we zo een plaats gevonden tegen Pompei, aan de voet van de Vesuvius, 's avonds alleen de berg en wij. Enige pech dat net dan onze leefbatterij het begaf en we geen licht of waterpomp meer hadden. Gelukkig hadden we een grote lamp en zaklampen op batterijen mee. We konden daar ook een gratis shuttle nemen naar Pompei en zijn daar op de historische site toch een uurtje kunnen gaan wandelen. Weer heerlijke momenten.

Na deze reis is bij de volgende scan het dak op ons hoofd gevallen. Uitzaaïngen in de lever, je weet al jaren dat dit moment zal komen maar toch blijft het een schok als het zover is.

Op 9 oktober 2022 is Daniël, mijn moedige man die nooit klaagde over zijn lot maar wel heel moeilijk en veeleisend werd door de medicatie die hij jarenlang nam, thuis in mijn armen en die van onze oudste dochter, overleden.

Ik ben er zeker van dat we zonder onze camper de ziekte van Daniël veel moeilijker hadden kunnen dragen. We kregen beiden telkens een boost tijdens onze reizen.

Ik hoop eind augustus de kracht te hebben om de reis naar Bari en Salerno, opnieuw te doen. En dan onderweg wel dingen te doen die ik door de beperkingen van Daniël niet kon.

We zijn Laura, Jp en Bea enorm dankbaar dat zij aan dit interview hebben willen meewerken en meer duiding hebben willen geven aan de uitdrukking "genieten van de tijd die nog rest" en meteen enkele taboes rond leven en dood hebben helpen overwinnen.

De ledenpagina...

Zomer 2022 - Overal in Frankrijk

Van 2 tem 23 september trokken we drie weken rond in Frankrijk. Met nog mooie zomerse temperaturen, hier en daar een stevige onweersbui, maar overdag altijd erg mooi weer. In totaal reisden we 3500km, waarvan de helft via tolwegen en de helft tolvrij.

Het oorspronkelijke plan, de Alpen, werd aan de kant geschoven omwille van de slechte weersvoorspellingen. Eigenlijk gaven ze overal in Frankrijk de eerste week veel regen en onweer. We stelden ons plan dus de laatste dag bij en wilden zo zuidelijk mogelijk gaan.

Hierbij overzicht van alle campings, pro's en contra's en de wandelingen en bezienswaardigheden die wij hebben gedaan. Uiteraard allemaal in het bijzijn van Boomer, onze 6-jarige Border Collie.

<https://www.tourisme-en-champagne.com/camping-municipal-de-sezanne/sezanne/hpa0000000000099>

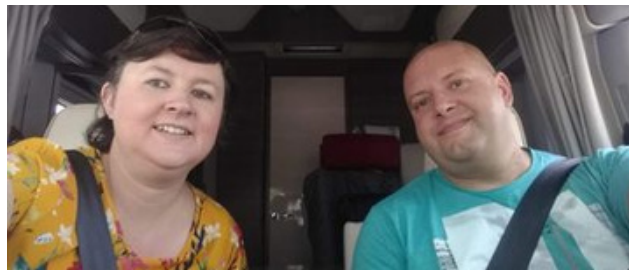
Onze eerste stop was gepland in Epernay, bekend om de productie van Champagne.

Helaas, een volle camperplaats, propvolle camping Municipal en ook de omliggende dorpen boden geen oplossing. We reden dus nog een 50km verder, tot in Sézanne, waar er wel nog een paar vrije plaatsen waren. Voor ons dus enkel gebruikt als doorreis camping, maar zeker geen slechte locatie. We reden door de toch wel levendige gemeente en installeerden ons voor 1 nacht op de camping. We maakten geen gebruik van het sanitair.

Prijs exclusief stroom = 13.75€

- + nette camping, rustig, hondvriendelijk, loosput makkelijk bereikbaar
- geen minpunten gevonden tijdens die ene nacht

Zo begint één van de vele reisverhalen van Linsey en Davy uit Lebbeke op hun blog <https://www.damakik.be/blog> een bron van informatie voor alle campers, dat is duidelijk.

Leer ze beter kennen op de volgende bladzijden

Ze zijn een nog werkend koppel die met hun Rimor Evo 95 plus van elk vrij moment gebruik maken om er op uit te trekken, het hele jaar door. Vermits ze nog werken, zijn de jaarlijkse vakanties gereserveerd voor langere trips en tussendoor laten ze enkele weekends niet liggen.

Reiservaring deden ze op met autovakanties, zich verplaatsend vanuit een B&B of een gehuurde vakantiewoning om grote afstanden af te leggen naar bezienswaardigheden. Sinds ze zijn overgeschakeld naar een camper, reizen ze nu diezelfde afstanden met de grote luxe dat ze hun vakantiehuis nu altijd bij hebben.

Camperplaats, camping of "into the wild" ? Het doet er niet toe. Wat er zich aanbiedt en waar het goed is, blijven ze staan.

Boomer, hun zeven jaar oude Border Collie reist overal mee. Ook hij houdt net als zijn baasjes van natuur, bos en zee. De grote toeristische trekpleisters hoeven voor hen niet. Een goed verdeelde dosis natuur en cultuur aan zee of in de bergen, meer moet dat niet zijn.

Tot nog toe zijn de Pyreneeën hun verste punt geweest, wat niet verwonderlijk is, want Frankrijk is en blijft voorlopig hun favoriete vakantie-land. Slovenië en Scandinavië staan zeker nog op het programma, dus wie weet, verschuift dat favoriete land nog wel.

De smalle wegen in het hooggebergte zorgen wel voor wat spanning, zoals de Col d'Aspin. We laten Linsey zelf aan het woord.

"De route hier naartoe was wel even spannend, met de col d'Aspin en de col du Tourmalet, de meest beklommen berg tijdens de Tour de France, vaak onderdeel van de koninginnenrit. Vooral richting de col d'Aspin waren de wegen erg smal. Vaak moesten we aan de kant en wachten tot de tegenliggers voorbij waren. De col du Tourmalet, was dan weer een aaneenschakeling van verrassingen, met koeien, schapen en zelfs lama's op de weg. No drama Lama, we zijn er geraakt en uiteindelijk ook op de camperplaats in Gavarnie-Gèdre."

Hun favoriete plek blijft La Grave aan de voet van La Meije in de Franse Alpen. La Grave behoort tot de mooiste dorpen van Frankrijk waar we het in de vorige editie van de Camper-Sprokkels over hadden. Dus niet verwonderlijk dat Linsey en Davy daar hun hart hebben verloren.

Onderweg behoort wandelen en fietsen tot hun voornaamste bezigheid en 's avonds wordt er al eens een gezelschapsspel gespeeld.

Linsey roert zelf graag in de potten, maar voor de gehaktballen à la provençale van slager Antoine Muller in Bohan sur Semois maakt ze graag een uitzondering. Zijn ze in de regio dan komen ze zeker met een portie rijst of pasta op tafel en als ze onderweg zijn, is een omweg langs Bohan maar een kleine moeite om een portie mee te nemen voor onderweg. Ook zin in de gehaktballen van slager Antoine? Je kan ze vinden aan de rue de l'Eglise 44 te 5550 BOHAN of breng hen een bezoekje op [facebook](#).

Fotografie behoort ook tot hun hobby's. Deze foto met hun credo is van hun hand. We danken hen ook voor de coverfoto van deze editie. De plaats is Camping Bioley in Aime, Franse Alpen

Linsey en Davy hebben van hun liefde voor de camper ook een beroep gemaakt. Je kan er terecht voor herstellingen, plaatsen van accessoires en interieur/exterieur reinigen van de camper. Ze hebben ook een webshop.

Dus als er niet gereisd wordt, zit Davey op de camper.

www.damakik.be

Tot slot laten we Linsey en Davy nog even aan het woord over hun camperervaring op het eiland Ré.

Nacht 12 en 13... We verbleven in Le Bois-Plage-en-Ré. Op een camping die behoort tot een grote keten, normaal zijn we hier geen liefhebbers van. Aangezien we toch per se eens naar Ile de Ré wilden en alle campings goed vol stonden, riskeerden we het toch. Ook op deze camping, geen plaats meer, tenzij nog 4 plekken met privé sanitair. Ok, voor die 10€ extra per nacht, lieten we ons overhalen. Het is een geweldige beslissing geweest. Er was een sanitair blok op je perceel met wastafel, douche, toilet, kast, koelkast. Buiten was er een afwasruimte en verlichting. Die twee dagen is het sanitair in onze camper dus eens niet gebruikt geweest. De douche was vooral erg handig als je van het strand kwam, snel even afspoelen = geen zand in de camper. De plekken zelf zijn vrij krap, wij konden van de 4 plekken nog op slechts 1 plek staan met onze 7m31 lange camper.

Prijs inclusief stroom en privé luxe sanitair = 110€ voor twee nachten

+ nette camping, rustig ondanks compleet vol, hondvriendelijk, loopspuit makkelijk bereikbaar, vlak aan het strand, ideale locatie om Ile de Ré te verkennen met de fiets, centraal gelegen en dus dicht bij alles, hondenstrand op wandelafstand, maar deze tijd van het jaar werd het overal op het strand gedoogd

- het gedeelde sanitair hebben we niet gebruikt, maar wel eens bekeken en dit vond ik minder aangenaam ogen

Als we hier terugkomen (doen we zeker, met de fietsen), boeken we sowieso weer het luxe sanitair bij! Een paar dagen luxe kan geen kwaad :-)

Willen jullie hier ook jullie ervaring kwijt, heb je een speciale hobby die je beoefent op reis, of wil je gewoon dat de andere leden je wat beter leren kennen? Stuur ons een mailtje of stuur ons een bericht via de contactpagina van de website en je krijgt enkele vragen toegestuurd waarmee we aan de slag gaan om van je verhaal een mooi artikel te maken.

BijeengeSPROKKELd

- Eén van onze leden van het eerste uur, Ingrid Vertessen, schreef samen met Tina Reinders een reisboek over Bosnië-Herzegovina met als titel "Met de camper door Bosnië en Herzegovina". De prijs is 24.50€ en wordt uitgegeven door Edicola Publishing. Het boek is verkrijgbaar bij de diverse boekhandels en bekende webshops. Het ISBN-nummer is 9789493300651.
Ingrid was het eerste lid waarover we schreven op de ledenpagina. Veel succes !
- Sinds midden maart heeft de stad Beringen er twee camperplaatsen bij, van waaruit de mijnen kunnen bezocht worden. Er mag overnacht worden voor een maximale verblijfsduur van 48 uur. Voor meer inlichtingen: <https://www.visitberingen.be/camperparkings>
- En ook onze mooie Westhoek heeft er een camperplaats bij. In de mooie gemeente Heuvelland bevindt zich Camperpunt 't Heksken. Meer info op : <https://www.theksken.be/nl/>
- De Franse organisatie Camper Car Park heeft meegedeeld dat, na België en Duitsland, ze nu ook Portugal gaan verkennen om er camperplaatsen te openen.
- Camperplaats Het Ovenbuur heeft de nominatie "beste camperplaats van België" van Campercontact in de wacht gesleept. <https://hetovenbuur.jouwweb.be/>
- Ook Brakel in de Vlaamse Ardennen heeft sinds kort een camperplaats. Deze is gelegen vlakbij het recreatiedomein De Rijdtmeersen.
- Vanomobil opent begin 2024 een gloednieuwe showroom te Lokeren. Ze zijn ondertussen ook gefusioneerd met Lokerse Campingshow Vervae. Dit wordt de vierde vestiging voor Vanomobil.
- Samen met het verschijnen van deze eerste editie van de derde jaargang Camper-Sprokkels - wat vliegt de tijd - komt ook de volledige tweede jaargang op de website te staan.
- Eén van onze leden meldt ons dat de gemeente Maldegem 2 locaties voor motorhomes ter beschikking heeft gesteld:
  - aan sporthal Meos, Bloemestraat 36. Sitecode Campercontact 104826
  - aan CC Den Hoogen Pad, Adegem-Dorp 16. Sitecode Campercontact 101989.

Deze nieuwsbrief is exclusief bestemd voor diegenen die zich inschreven voor ontvangst.

De volledige nieuwsbrief of afzonderlijke artikels mogen niet gekopieerd en/of gebruikt worden zonder de uitdrukkelijke toestemming van de beheerders of moderator.

©VLAAMSE MOBILHOME REIZIGERS

www.vlaamsemobilhomereizigers.weebly.com

De volgende Camper-Sprokkels verschijnen op 1 augustus 2023.

Zin om een bijdrage te leveren ? Ideeën voor onderwerpen? Laat het ons weten!

vlaamse.mobilhomereizigers@gmail.com

of via [de contactpagina](#) van de website.